

DOBROSI ANDREA

Tisztára...

A vonat verte reggeli ritmus bőszen hajbókol a hétvégi csendben. Pedig elnyomja a fülhallgatóból áradó hangvihar.

Szemem már és még nyitva, hazáig kísér. Rátapad egy piros kabátra. Férfi hordja. Ősz hajára egy sötétkék baseballsapka feszül. Az ülés eltakarja arcát, de nekem épp elég az is. Félig kikandikáló, fémkeretes, ovális, ezüst szemüveg. Tisztára te vagy.

Néznelek, pedig valami folyékony gyöngy csiklandoz. Egyre homályosabban látok, mialatt belém tódul mobilomból a zene. Egy hang ismétli a címet a rádióban: Másnap. Én is ismétlgetem: Másnap, más nap, más élet... Most mintha mégis itt lennél – abban a piros kabátban.

De felállsz, talán máris leszállsz. Mint a darwini egyedfejlődés: lassan, komótosan. Pedig pontosan tudod, hogy tudom, nincs már rá szükség. Mégis felidéztetted velem a pillanatot, ahogy a múltban láttalak. Ugyanaz a járás, tisztára te vagy.

Most akkor ennyi? Nem akarod, hogy sírjak, ugye? Pedig a fülembe bűgő zene énekese is nemrég távozott, valakinek ő is ott ül a vonaton, azzal a folyékony gyönggyel szemében.

A dalszöveg akár egy filmfelirat, passzol a képhez. Igen, az a rossz egyszer véget ér, ahogy tudatja. Legalább hallottam utolsó lélegzeted, mit hallottam, még mindig itt cseng két dobzó között. Köszönöm neked. Fáj, hogy itt hagytál, de máig a gondolatom dédelgeted.

Ülök magammal, meg a fülhallgatómmal kettesben a vonaton, próbálok belenyugodni: az a piros kabát nem az enyém. Van hozzá valami égi távirányító, azon benyom valaki egy gombot, ki- és bekapcs. Emlékautomata. Elengedlek, de csak a képet. Játsszol velem, visszajössz, leülsz. Pont ugyanúgy. Túlvilági flört.

Közben a vonat halad, olykor megáll. Most is. Várja a másikat. Bennem is érlelődik a könny, aztán elsuhan. Hozzád. Nézőnk, várunk. Élményt kovácsol a csend, a bizarr hiány. Lúdbőrt. Ezt hozza ki belőlem a piros kabát. Elhagy az ellen-vonat, ahogy egykoron te is. Ilyenek a létek. Utak, ahogy behálózna minket, mint itt is a sínek, és az egyik a miénk. Majd megtudom.

Az a gyöngy már nem is csiklandoz, bizserget. Megtaláltad lelki G-pontomat. A végállomásig kísérsz. Én sietősen, munkából haza. Te is valahova, épp ellenkezőleg. Kék baseballsapka, piros kabát. Tisztára te vagy.

Először megtorpanok: most merre? Aztán hagylak, de el nem felejtelek. Mit is tehetnék? Folytatom utam, tovább hallgatom a zenét.

Gyertyánál

Békéd az enyém is, te vagy a békém,
hiányzol mégis, végtelen',
elragadott múlt, jött jelen,
a jövő nem is tudja: bennem élsz még...

Bennem hirdeted: a jószág halhatatlan,
ki nem tép belőlem idő,
izzik lelked, árad a hő,
de nélküled csak hideg kő maradtam...

Ezért kell imába foglalnom téged,
áldom neved, fáj hiányod,
ha nem is hallják, kiáltok:
mit senki sem vehet el, az emlékek...

Emlékezem

Emlékezem,
Általad nincs a nincs,
s most végtelen.
De bejárjuk, csak ints.

Látom: látlak,
belém préselődtél,
mint a látszat.
Nyár vagy, tavasz, ősz, tél,

időtlenül.
Öltsd belém csenedet,
élsz még belül,
mint ág, ha megremeg.

Fújhat a szél,
feledésből rángat,
éledhetnél,
kihalhatna látszat.

Emlékezem.
Te adtál rá okot,
lett lételem.
A Föld velünk forog.

Te fönt, én lent,
s a légáramlatok.
Jön, ki elment,
s ki jött, az menni fog.

Fényszilánk

Felzaklat hiányod.
Hiába voltál kézzelfoghatón közöttünk,
sosem éreztem így.
Most,
mint a felkavart víz,
mely az iszaptól átláthatatlan,
hömpölyög bennem valami,
valami hatalmas úr.
Már csak gyertyát adhatok neked,
egy apró fényzilánkot,
lelkem egy darabját.

Eltört.

De majd mindig kapsz belőle,
hogy te összerakhasd.
Látod?
Ezért kell a gyertya,
a fény,
hogy lássalak.
Nem győzhet semmilyen iszap...

Pihézet

Rád gondolok, éltet,
pihe vagy, mi rám száll,
átérezem a röptét
amint íve átjár.

Időnként a hiány
súg, halkán bök vállon,
hagyjam, rebbenjen el,
ne leljem, s kiállom.

Rám települ a csend,
ujjamon kis pihe,
azt mondatja velem,
nem mentél messzire.

Őrzöl, őrizlek én
mosolyban és könnyben,
ott vagy minduntalan
előttem, mögöttem.

A legszebb pillanat

Száraz, zörgő levélkupac,
üres, örök gyüretlen ágy,
de mégis úgy jár-kei a szél,
büszkén, ki ablakon belát.

Azzal, hogy a fal felépült,
te a túloldalra tértél,
fújhat peckesen, megmarad,
mint imádkozóban térd-él.

A szél feltámad újra csak,
nincs érte semmilyen bírság,
engedd, hogy téged lássalak,
mikor megremeg a birs-ág.

Jön tavasz, majd virágot bont,
a szívem előtted nyitja,
gyökerével kapaszkodik,
benne közelítesz vissza.

Idáig észre se vettem,
mit rejt üvegen túl ablak,
ma már azon gyönyörködöm,
ahogy felhők elhaladnak.

Birs, szél, felhő, mind te vagy,
rólad beszél ablak, falak,
az élet rövid, tudja mind,
mégis a legszebb pillanat.

Másodpercnyi végtelen

Ketyeg az óra, szívem a ritmusa,
közös működés, egy a szervezet,
mindkettő míves, isteni szerkezet,
kimunkált őserőben a tusa.

Egyesülve dül időt a két elem,
robotol a másodpercek sávján,
nem vagyunk külön, kitesztva árván,
tudom, hogy romba dől a kételyem.

Egyszer ránk vetődik az árnyék ugyan,
mi lemerül, merülni kénytelen,
a szívem megáll, elszorul légutam.

A homály beterít a fényeken,
tovább folytatódik így a nagy futam,
nem dőlhet össze velünk végtelen.

***

Holdpehely - az irodalmi fényforrás csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/holdpehely/>